

Világgá megyek

Ma egy kanál csapódására ébredtem. Ijedten nyitottam ki a szemem, és borzoltam fel a szőröm, idegesen fújtam.

– Komolyan mondom, nem hiszlek el! Mégis hányszor kell elmondanom, hogy rendszeresen vidd ki a szemetet? Még erre sem vagy képes? Ezek a mai férfiak csak magyarázni és a tévé előtt terpeszteni tudnak.

– Még te beszélsz nekem feledékenységről? Szerinted kinek kellett volna tegnap megetetnie a macskát? Ha jól emlékszem, te vagy érte a felelős.

– A kifogások, mindig csak a kifogások vannak. Attól, hogy egyszer az életben elfelejtettem valamit, máris rám kell zúdítanod? Te nem csak egyszer felejtetted el kivinni a szemetet, hanem legalább hússzor. Nem bírod felfogni az agyaddal? Ajjj, édes istenem, miért kellett férjhez mennem?

Miután felfogtam a helyzetet, csak ásítottam egyet és elkezdtem mosakodni. Nekem ez csak egy átlagos napkezdés volt. A gazdáim minden reggel veszekedéssel kezdenek, de ez, gondolom, normális az embereknél. Amikor legutóbb Cirmivel beszéltem, éppen panaszkolta, hogy a női gazdija elköltözött, így csak a férfi gazdival maradtak.

– És képzeld, legutóbb három napon át nem jött haza a gazdim – nyávogta –, legalább hagyna nekem valami ételt, de így kénytelen vagyok más emberektől kunyerálni.

– A női gazdid biztos, hogy nem jön vissza? – kérdeztem, mert nálam mindig visszajöttek, még egy hét után is.

– Lola, édes Lolám, te ezt nem érted. Ha a gazdik elkezdenek kiabálni, az biztosan rosszat jelent. És ha a kiabálás még hangosabb lesz, akkor egyre jobban el fognak feledkezni rólad. És ha elfeledkeznek rólad, akkor nincsen macskakaja. És ha nincsen macskakaja, akkor nem érdemes ott maradni. Elárulok neked egy titkot, Lola. Én már tervezem, hogy elszököm otthonról. Van egy öreg nő az út végén, és ő folyamatosan etet engem jobbnál jobb falatokkal. Szóval oda fogok költözni, már eldöntöttem.

– Azta, Cirmi, hogy lehetsz ennyire ravasz? Egy ilyen okos terv nekem eszembe sem jutott volna.

Cirmi büszkén kihúzta magát, mintha éppen egy Nobel-díjat kapott volna.

– Csupán előre szólok neked. Az ilyen ordibálós családoktól jobb minél hamarabb elszökni, mert el fognak rólad feledkezni és akkor jaj szegény fejünknek.

Cirmi tanácsát megfogadva és az egyre gyakrabban üresedő macskatányérom miatt már elég rég tervezgetem a szökést. Viszont nincs szívem itthagyni az embergyermek gazdimat, aki folyamatosan foglalkozott és játszott velem. Meg kell gondolnom, hogy valóban itt akarom-e hagyni őt.

Miután végeztem a mosakodással, leugrottam a székről és elindultam az embergyermekem szobája felé. Tudom, hogy ilyenkor már ébren van, így nyugodt léptekkel sétáltam odafele. De miután közvetlenül mellém csapódott egy fakanál, inkább gyorsabb tempóra kapcsoltam.

– Gyere gyorsan, Lola, mielőtt eltalálnak valamivel – nyitotta ki résnyire az ajtót a kisgyerek, így be tudtam surranni a szobájába.

Még az ajtó becsukása után is hallani lehetett a szülők ordibálását.

– Képzeld, Lola, kitaláltam valamit, hogy ne kelljen többé hallgatnom ezt a hangzavart – kezdte, mire hegyezni kezdtem a fületem –, elhatároztam, hogy el fogok szökni. Igen, világgá megyek. Nézd, már össze is pakoltam a dolgaimat.

Megmutatta a táskájának a tartalmát. Egy csomó játékautó, pár keksz és víz. Kíváncsian megszaglásztam, majd elkezdtem hangosan, izgatottan nyávogni.

– Hát ez remek, pont én is el akartam szökni. Szökjünk el együtt.

A kisgyermek elgondolkodva nézett rám, majd felcsillant a szeme.

– Igen, te is velem jössz. Együtt fogunk világgá menni.

A kisgyerek felvette a hátizsákját, kinyitotta az ablakot és kimászott rajta. Én meg követtem. Amint kiléptünk a kertből az útra, az embergyermek elkezdett visítózva hadonászni, mire megijedtem.

– Ááááá, egy méhecske! Menj innen! – kiáltotta.

Egészen az utca végéig futott, amerre én is eliszkoltam ijedtemben. Miután mind a ketten lenyugodtunk, a kisgyerek leült a földre és elkezdte falni a kekszet, amit becsomagolt. Hangosan nyávogtam neki, mivel még én sem ettem semmit.

– Jaj, elfelejtettem neked macskakaját hozni. A keksz nem jó? – dobott oda nekem is egy falatot, mire sértődötten kisétáltam az útra. Mégis hogy feledkezhetett meg a én ellátmányomról? Kikérem magamnak.

– Hé, várj meg! Ne szaladj el! Cic-cic-cic! – futott utánam a kisgyerek, mire egy hosszú dudálást hallottam oldalról és egy nagy fékezést.

Mind a ketten, mint az ágyúgolyó, olyan gyorsan lövelltünk ki, egyenesen hazafelé. Még hallottuk, ahogyan valaki kiszáll az autóból és utánunk ordít, de már nem érdekelt. Mind a ketten egyszerre estünk be az ajtón, onnan az ebédlőbe, ahol a két gazdim még mindig veszekedett. Egymásra néztünk, ugyanazt gondolva.

– Inkább mégsem megyek világgá.